GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

Redaktionen af Göteborgs Handelstidning
Göteborg
vördsmuligt
L. Saxén

(Br.) Lett. Sv.

POETISKA SYNDER

AF

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK

FÅGEL BLÅ

= L. Saxén

Första häftet „Ur den finska sången“.

Ur pressens omdömen:

Finsk Tidskrift: „Urvalet är godt, språket flytande och versen ledig; det hela tar sig ut nästan som originalpoesi och uthärdar väl en jemförelse med det bästa vi ega i den vägen. — — — Om dessa öfversättningar är intet annat än godt att säga; språket är rent och fritt från fennicismer. Hvad konstdikterna beträffar, äro de stämda i en tonart, som engång ljudit öfver hela Europa; så klingar både ur Kramsus „Mitt hjerta“ och Suonios „Till hjertat“ en ton af Heine; de ha således varit jemförelsevis lätta att omskola och plantera. Annorlunda ställer det sig med de vildblommor, som fostrats i skogens dunkel, vuxit upp vid insjöns stränder — sångerna ur Kanteletar: Det länder Fågel Blå till icke ringa beröm att hafva så framgångsrikt utfört detta arbete. Öfversättningen följer öfverhufvud på ett förträffligt sätt originalets tankegång och — hvad som är svårare — det naiva, okonstlade, som är så kännetecknande för sångerna, för sjelfva språket i Kanteletar, kommer fram med osökt värme. — — — — härtill kommer den smak, som endast en vidsträckt beläsenhet förmår skänka och utveckla“.

Nya Dagligt Allehanda:

„— — — Det är ett lyckligt grepp af signaturen Fågel Blå att sålunda hafva slagit en brygga och förmedlat en försoning mellan Finlands båda hvarandra så bittert bekämpande folkstammar — — Jemte det vi af hjertat instämma i denna påbörjade förbrödringspolitik, få vi särskildt tacka den finska öfversättarn, för det han behandlat det svenska språket med sådan pietetsfull renhet; för enhvar som vet hur svenskan tyvärr brukar vanvårdas i Finland, är Fågel Blås i det hela korrekta språkbehandling en synnerligen glädjande företeelse“.

Göteborgs Handelstidning:

„— Det är äkta finska toner, som genom sin flärdfria enkelhet och veka innerlighet röja andan hos Runebergs och Topelii yngre skaldebröder. Öfversättningen är verkställd med varmt sinne och oklanderlig verstalang“.

Göteborgs Posten:

„— — Det har för oss svenskar ett egendomligt behag att läsa dessa veka finska lyriska toner, som merendels andas vemod, stundom lidande, samt så ofta klaga öfver Finlands armod och förtryck. — Måtte det lilla, fint utstyrda häftet finna väg till månget svenskt hem!

POETISKA SYNDER

AF

FÅGEL BLÅ

HELSINGFORS
HOS SÖDERSTRÖM & C:o I DISTRIBUTION

HELSINGFORS,
VICTOR PETTERSSON & C:os TRYCKERI-AKTIEBOLAG,
1894.

INNEHÅLL.

Dikter:

	Sid.
I »Fågelsången»	3.
Solnedgång i skären	5.
På Fiskarskär	7.
»Jungfrun i det gröna»	10.
Till den röda vallmon	11.
Hemfärd från skären	13.
Fördämning	19.
Begrafningsbuketten	21.
Juldagsmorgon	22.
Till sångfågeln	24.

Visor med Kanteletarmotiv:

I.	Finge blott jag dö, jag arma	27.
II.	Tung är lifvets stora smärta	28.
III.	Månne sommarn snart ej komma	28.
IV.	Der den älskade gått fram	29.

Sägner:

Sid.

Koit och Amarik . . . . . 33.

Rhensaga . . . . . 35.

Sagan om Barbarossa . . . . . 37.

Själavandring . . . . . 39.

Bibliska motiver:

Salomos Predikare . . . . . 43.

Salomos Höga Visa . . . . . 49.

Paulus . . . . . 54.

Den utvalda skaran . . . . . 58.

Det nya Jerusalem . . . . . 60.

Diktens fjäril, (saga). . . . . 65.

Dikter.

I „Fågelsången.“

Från stadens kif och lumpna äflan
Dig här en ljuflig fristad sök!
Hör huru i en harmlös täflan
Här drilla lärka, trast och gök!
De skogens alla skalder glada
Förstås så väl af sin publik,
Och deras rykte tar ej skada
Af någon stygg och dum kritik.

Här brusar genom dalens tystnad
En vårlig bäck med eldig sång;
Det är hans blyga ärelystnad
Att hafvets sköte nå engång.
Ej kväfs hans muntra sångarifver
Af något **Gråstens**hinder här,
Och ingen mentor föreskrifver
Den väg, som fram till målet bär.

Njut här af friheten och sången! —
Den vackra Maj så snart förgår;
Snart knoppningstiden är förgången
I Fågelsångens gröna vår;
Snart vissna alla sippor blyga,
Som vinka nu invid din fot,
Och vårens vackra fjär'lar flyga
Snart icke mer din famn emot.

Så skynda ut från stadens fester,
Med braskande och tomma tal,
Till lundens vingade orkester
I skogens vackra, gröna sal;
En konstlös sällhet der dig bjuder
Naturens ständigt trogna famn —
Och tusenfaldt i toner ljuder:
Att *der* är fridens rätta hamn.

Solnedgång i skären.

Blid i ljuslett skymningsdager
Sommarsolen sjunker re'n;
Bygden ligger, landtligt fager,
Leende i kvällens sken.

Der från ängen nyss och logen
Ljöd harmonikans musik,
Sjunger enslig trast i skogen
Nu en sång på vemod rik.

Stugans fönster guldbegjutas
Grant i aftonsolens bad,
Och i trädgårdstäppan slutas
Ringeblommans gula blad.

Skuggor falla öfver spången
Mellan ljung och lingonris
Ner mot sjön; i solnedgången
Somnar vikens lätta bris.

Snart emellan mörkblå skyar
Sista skimret slocknar matt:
Öfver gårdar, skog och byar
Drömmer ljuslett julinatt.

På Fiskarskär.

Der sjön en vik in mellan klippor sänder
Och skeppen gunga högt på stormig stig,
Vid fiskarhyddan på de branta stränder,
Der, blonda gosse, fann en dag jag dig.

Så frisk och röd, som lingonet i skogen,
Som skogens vackra, röda smultronbär,
När ängen mejas, skörden gungar mogen —
På bara, bruna fötter stod du der.

Sen såg jag dig i båten hurtigt klifva
Och lyfta raskt de tunga årepar,
Med stadig hand den tröga farkost drifva,
När ut i stormen styrde du till far.

Ty far är fiskare och kastar näten
På sjön derute, långt från hemmets strand;
Då får du hemta honom nya beten
Och hjelpa till med vitjningen ibland. —

Fri växer du bland skogens tallar höga,
Frisk sveper kring dig strandens salta vind;
Och hafvets helsa strålar ur ditt öga,
Och skogens fägring blommar på din kind.

Dig ingen mentor följer här och vallar
Och varnar att ej bryta arm och ben;
Du smidig klättrar i de unga tallar
Och gungar vig i björkens späda gren.

Af yster kraft och lefnadsmod du spritter,
Ditt klara öga blickar käckt och fritt,
Ditt skratt, en ekoklang af finkens kvitter,
Kring stränderna och skogen tonar vidt. —

När hösten härjar dessa öde stränder
Och bort från dessa gråa skär jag far,
När vintern storm och snö och skurar sänder,
Förnöjd du stannar på din klippa kvar.

Här är din verld: du ingen annan känner
Och längtar ej till stadens tidsfördrif;
Hur stormar gå, hur solen ler och bränner,
Lugnt flyter här och obemärkt ditt lif.

I idog kamp mot bränningar och strömmar
Skall här dig tiden ständigt blifva kort,
Din lefnadsdag förrinna utan drömmar,
Af intet dådlöst grubbel spillas bort.

Och hit kanhända öfver bugtig bölja
En sommarkväll du stolt och lycklig drar:
En blåögd flicka i din slup ses följa,
Med kinder varma och med blicken klar.

Då — hur än vinter, snö och skurar komma
Och frosten plundrar mången blomstergård,
Trygg skall dock här din unga lycka blomma,
I enslighetens tysta, lugna vård.

„Jungfrun i det gröna."

(Nigella damascena).

Der kejsarkronor och tulpaner pråla
Och granna vallmon vecklar blodröd knopp
Och dunkla rosor sig i purpur måla —
Jag såg en blåhvit blomma vakna opp.

Det var min älskling: »jungfrun i det gröna»; —
Hur blyg hon står der i sin enkla drägt!
Bland stolta systrar hon sig döljer täckt,
När fjär'lar fladdra, lifliga och sköna.

Från vallmors och tulpaners granna rad
Min blick sig vänder — och jag kysser glad
Den blyga »jungfrun» på dess hvita änne:

Hon tolkar mig hur midt i villsam verld
Ett hjerta blommar utan prål och flärd; —
— En flicka minnes jag, som liknar henne.

Till den röda vallmon.

Vackra vallmo, du, som vaggar
Varm bland blomster bleka, blå;
Ros förutan värn och taggar,
Ros förutan doft också!

Lidelsernas purpurblomma!
Du bedårar med din glöd
Alla blickar, hvilka komma
Vid din offerflamma röd!

Mig också din brand har tjusat,
Der i blommors rund du stod;
Mig också till dvala rusat
Sötman af ditt blomsterblod...

Skiftrik blommar Floras skara; —
Vallmo, dig jag lemnat trött,
För att söka hjertats snara
Der de rosenstjelkar blödt;

Der linnea skär i knoppning
Sänder doft så blyg och ren,
Som en vårlig dröms förhoppning
I en sommarmorgons sken; —

Doften, som till hjertat talar,
Gör behagens tjusning hel;
Doften, som all brand hugsvalar, —
Doften, som är blommans själ.

Hemfärd från skären.

Kustbåtshvisslan ljudit längese'n,
Landgångsbryggan dragits in alltre'n.
Hemåt, hemåt åter kosan bär,
Bort från gröna stränder, gråa skär.

Till den torra stadens kvalm och kif
Från den väna bygdens friska lif,
Från naturens glada solskensfest —
Skiljes åter fjerran sommargäst.

Hviftande till afsked synes än
Kvar på stranden mången skärgårdsvän;
Re'n vid första krökning skymmas dock
Både bomullsduk och vadmalsrock.

Och i stället ögnar jag med skräck
Eleganta damer här på däck,
Under skygd af flor och parasoll
Och med guldgarnerad klädningsfåll.

Långt från civilisationen skild
Re'n i måna'r — känner jag mig vild;
Pinar handsken, — ovant trång och het, —
På en mörknad hand med svårighet.

Lyssnar blygsamt till konversation,
Förd i en gentil och utländsk ton:
Damerna ha varit i Paris
Kommer fram på alla sätt och vis.

Skola de väl trifvas mer att bo
I den finska hufvudsta'n, månntro?
Dock, ett ljufligt surrogat der ges:
Den berömda »*Alliance Française.*» — —

Öfverallt, så långt som blicken ser,
Sommarlandens varma skönhet ler;
Friska minnen der till tusental
Ropa an oss än ur skog och dal.

Sommargröna tegar kransa der
Vänligt stranden af de gråa skär,
Fiskarhyddor soligt mot oss le,
Oss ett årslångt afsked vinka de. — —

Men allt mera vid sig fjärden ter,
Kusten skymmes undan mer och mer;
Borta der, längs horisontens rand,
Glindrar blott ett gyllne solskensband.

Strandlöst härlig ler den blanka fjärd,
Utan gränser under milslång färd,
Skummigt hvita pelare ibland
Höja sig mot kala klippors rand....

Gungningen tar till för hvar minut;
Suckar höras: »*blir ej fjärden slut?*»
Matta ögon stirra bort mot förn,
Men der syns ej hopp på minsta hörn.

Bord och stolar ramla om hvarann,
Glas och koppar skramla — friskt, minsann;
Ångbåtsjungfrun, ledig som en fläkt,
Balanserar brickor flinkt och käckt.

Men så hörs ett plötsligt glädjeskri:
»Stränder synas!» — Våndan är förbi;
Nu man njuta kan i fulla drag
Java-dryckens tröst med lugnt behag.

Och allt närmre synas kala skär,
Med en menskoboning här och der,
Som på måfå slängd mot klippig kust,
Utan stora pretensioner just.

Hafvet lugnar sig nu mer och mer,
Aftonsol ur molnen vänligt ler;
Nejden synes liksom skiftat drägt,
Blir alltmer med stadens hyfsning slägt.

Och till staden hastigt nalkas vi;
Fina villor skymta oss förbi,
Svala parker dofta oss emot,
Hvari fröknar klubba krokettklot

Tonar smältande en svärmisk sång
Der från en till hälften skymd balkong,
Flyger fräsande mot skyn ibland
En raket från närmsta villastrand.

Nu en hvissling, skärande som stål,
Bådar att vi hunnit resans mål:
Och i kvällglans strålar mot oss glad
Vår förhoppningsrika framtidsstad.

»Landgång ut!» — Knappt hörs det lystringsord,
Förr'n re'n börjar rusningen från bord,
Skådad an af grupper, stora, små,
Hvilka fåfänga på torget stå.

Hufvudstad, du är dig ständigt lik:
Samma hufvudlösa skrål och skrik,
Evigt samma böljande parad
Längs din vidtberömda esplanad.

Solen sjunkit. Dagen brunnit ut.
Men ditt larm, din färdsel tar ej slut;
Ty du sköter än, när natten gryr,
Dina många, vigtiga bestyr.

Men jag ser en stilla bygd igen:
Kransad ljuft af skog och sjö är den,
Aftonhvila gjuter der sin frid
Öfver flitens sommarglada id.

Friska sinnen fostras der, och klar
Skådar blicken mot en framtids dar,
Starka armar och en härdad kropp
Blomstra der för fosterlandet opp.

Der, hvar hafvet ler oändligt skönt,
Hvarest stränder vinka sommargrönt,
Dädan kommer väl mång helsans fläkt
Ock till stadens blodlöst veka slägt.

Mången tanke, frisk och ung och varm,
Född bland stadens kvalm och tvång och larm,
Stammar kanske från en solskensstund
Ute der bland skogar, skär och sund

Och den tanken ut i verlden går
Och, lik våren, nya blommor sår —
Och till månget vissnadt hjerta bär
Frisk en helsning från de öde skär.

Fördämning.

Du skulle ha blifvit en bölja
I verldshafvets vida famn,
Som stolta kölar fått följa
Till fjerran vinkande hamn.

Du skulle kring frostiga stränder
Fått värmande vågor slå
Och fläkta friskhet åt länder,
Der kvalmiga vindar rå.

Hvi blef ej dig, bölja, gifvet
Det brusande lifvets lån,
Det friska, det starka lifvet
Vid mäktiga hafvets dån?

Der finge du frigjord sjunga
Om sjudande kraft en sång,
Der finge du glädtigt gunga
Bland bränningar dagen lång.

Nu tyst dina vågor klaga
Och kväda med dämpadt sus
Sin flyktade framtidssaga,
Sin dröm om frihet och ljus.

Begrafningsbuketten.

Ej röda rosens färg jag bär,
Ej hyacintens, varm och skär,
Ej purpurblomman sprider glad
Sin prakt bland mina sorgsna blad;
Blott blekaste konvaljer små
Bland mina hvita rosor stå,
Cypresser slå om dem en ring
Och liljor dofta rundt omkring.

Ej hjert oah varm jag smeka får
En tärnas lockigt bruna hår,
Ej pryda uti festlig sal
En skönhet, smyckad rikt till bal;
Min tärna är en bleknad mö,
Som snart skall bäddas ner i snö; –
Och derför ock den färg, jag bär,
Så blek som hjertats vinter är.

Juldagsmorgon.

(Bearbetning efter en gammal svensk sång).

När juldagens morgon glimmar,
Jag vill till det stallet gå,
Der Jesus i nattens timmar
Har slumrat på hö och strå.

Der vill jag på knä mig sänka
Inför den heliges fot,
Min sorg uti tårar dränka,
Min synd uti ångerns bot:

»Du himmelska barn, som ville
Till jorden dig sänka ner!
O, att i synd vi ej spille
Vårt jordelifs dagar mer!

I verlden bo kval och smärta,
Bo sorger, villor och kif;
Blott *du* kan hugna ett hjerta,
Blott *du* kan helga ett lif!

Du tröstar, der ej syns finnas
En tröst för vårt sinne mer;
Der renhet vi mer knappt minnas,
En bild du af renhet ger.

Så helge då du vårt sinne,
Så hugne städs du oss öm, —
Du jordens renaste minne!
Du jordens vackraste dröm!

Till sångfågeln.

Min lilla siska, våren är
Med sol och blommor gången,
Och endast stormar sjunga der
Nyss höjdes fågelsången.

De flyktat, sommarns vackra dar;
Se, död är nu naturen!
Blif derför öfver vintern kvar
I varma, trygga buren! — —

* * *

Du sångens siska! Sommarn flytt,
Höst bor i verldens sinne;
Stäng dig, tills våren gryr på nytt,
I sångarhjertat inne!

Han vaknar visst, han nalkas nog,
Med tusenskön i håren;
Han växer varm ur vintrig skog,
Den nya diktarvåren!

Visor med Kanteletarmotiv.

I.

Finge blott jag dö, jag arma.

(Kant. II: 120.)

Aldrig mer min hand jag räcker
Fram åt trollkarln från Karelen,
Sierskan från Österbotten:
Hafva de mig dock förutsagt,
Att jag skulle dö med våren,
Med den unga sommar vissna!

Vår har blommat och förbleknat,
Vissnad är den unga sommar; —
Än i höstens bleka dagar
Dessa kinders fägring blommar!
Högt i lågor hjertat svallar,
Hjertat svallar, pulsen flyger —
Och i hvarje blodets droppe
Lifvets bittra ve sig smyger!

II.

Tung är lifvets stora smärta.

(Kant. II: 120, forts.)

Svarta äro jordens sorger,
Tung är lifvets stora smärta;
Skänker dock ej dödens lindring,
Bräcker dock ej något hjerta!
Finge blott jag dö, jag arma,
Bäddas djupt i mörka mullen,
Sköte väl om våren sedan
Blodsvart blomma upp ur kullen:
Det mitt hjerta är, som blödde
Fordom här i jordens dalar,
Nu, bland dödens blomster dunklast,
Spirande ur Manas salar.

III.

Månne sommarn snart ej kommer.

(Kant. II: 125).

Säg mig, fader, säg mig, moder,
Månne sommarn snart ej kommer?
Redan är min sko försliten,
Och min kjortel nött är vorden!
Redan drillar bortom näset

Finken, som ej sorger känner;
Djupt ur skogen höres trasten,
Vårens aning honom bränner!

Ja, de komma, ack, de komma,
Dessa gyllne dagar åter,
Då i lunder, skog och hagar
Sig guldfågel höra låter;
Sol, som bortom skyar gömdes,
Åter milda strålar sänder —
Och i sorgsna, kvalda hjertat
Sångarglädjen ny sig tänder!

IV.

Der den älskade gått fram.

(Kant. 1: 174).

Der den älskade gått fram,
Rosenröd och fager,
Skogen, mindre allvarsam,
Ler i sommarns dager;
Sjelfva svedens sorgsna svärta
Byter sig i blommor bjerta,
Ljusare blir björkens stam
Der den älskade gått fram.

Älskade, du är den dag,
Som min natt i morgon vänder,
Som i mina mörka drag
Hoppets ljusa flamma tänder!
Solbelyst blir sorgsna leden,
Blomster spira upp ur heden,
Ödemarkens vinter står
Smyckad rikt med sol och vår,
Purpurkrönt syns fjällets kam,
Älskade, der du går fram!

Sägner.

Koit och Amarik,

(Morgon- och aftonrodnaden).

Estnisk saga.

I sagans dunkel drömmer
En verld, på skönhet rik —
Så hör hur sägnen täljer
Om Koit och Amarik:

Han var den sol, som sjunker
I purpurfärgad sjö,
Hon blida morgonskimret
Kring daggstänkt blomsterö.

Han reder solens läger
Hvar kväll bak furans topp,
Hon rosenröd bebådar
Den nya dagens hopp. —

Engång, när sommarsolen
Stod högst på himmel blå,
De båda sett hvarandra
För första gången då.

Och sedan dess dem tärer
Osläcklig längtans glöd; —
Men mellan dem står natten
Med mörker, frost och död.

En enda gång om året
De kunna råkas blott:
Midsommartid, då natten
En stund från vakten gått.

Men komma skall en morgon,
En härlig sommardag,
Då vinternattens mörker
Bär vårens ljusa drag;

Då jorden all sig kläder
I praktfull högtidsdrägt,
Ty lifvets ljusa morgon
Ur natt och död har bräckt;

Och genom rymden tonar
En underskön musik —
Då jublar bröllopshymnen
För Koit och Amarik.

Rhensaga.

När månskenet drömmer stilla
Vid Rhenflodens sköna strand,
Der susar en åldrig sägen
Ur vinrankans löf ibland:

Hvart år, när drufvorna mogna
Och vinet glödande står,
En mäktig krigarevålnad
Bland grönskande rankor går.

Det *Karl* är, den store kejsarn,
Den forntida kraftens tolk,
Som än i skymmande midnatt
Besöker sitt tyska folk.

Välsignande ut han sträcker
Sin hand öfver drufvans saft
Och gjuter i vinet en droppe
Af forntida hjeltekraft.

Sen vänder han om till Aachen,
Till kejsaregrafvens ro; —
Men vaknar hvart nyår åter,
När Rhenstrandens drufvor gro,

Och signar skummande bägarn
Med forntyskt riddaremod
Och gjuter en fornstor tanke
I Rhendrufvans röda blod.

Sagan om Barbarossa.

I sitt öde slott, dit inga
Lansar genom skogen trängt,
Sitter gamle kejsar Fredrik,
Djupt i dödlik slummer sänkt.

Tungt den resliga gestalten
Stöder sig mot murad vägg,
Genom marmorbordet vuxet
Syns hans långa gyllne skägg.

Rundt omkring står riddersmänners,
Väpnares och svenners flock,
Stolte krigare i pansar,
Sänkta djupt i slummer ock.

Henrik sjelf, den bleke, sköne
Sångarn med det blonda hår,
Med sin harpa stödd mot skuldran
Djupt i sömn försjunken står.

Ljufva sången har förstummats,
Gyllne strängen sprungen är,
Alltse'n onda makter fängslat
Kejsarn och hans trogna här.

Men en gång skall sömnen vika,
Solen stiga, dagen gry,
Segerns gyllne morgon randas,
Nattens töckenvilla fly;

Härligt genom skogen skalla
Vapenrassel, kämpaglam,
Der den ridderlige kejsarn
Och hans trogne tåga fram.

Och ett stort, ett mäktigt rike
Grundar han på nytt en gång; —
Och då strängas Henriks harpa
Till den skönsta hjeltesång.

Själavandring.

Mitt sinne fängslar och gläder
En svärmande sagodikt
Ur indernas milda sägner —
Så lyder dess fagra bikt:

Ej ändar vid grafven lifvet;
Dess form blir allenast bytt,
För eviga anden börjar
Dess tillvaro om på nytt:

Den, som med mordlystet sinne
Med blod här tecknat sin stig,
Som rofdjur i vilda skogen
Mot jägarn skall föra krig.

Och den, som plågat och slagit
Ett oskyldigt djur engång,
Som dragare skall han släpa
På okets börda och tvång.

Men den de värnlösa hägnat
Och vårdat med trofast hand,
Som vajande palm skall gunga
Vid heliga flodens strand.

Och den, hvars fredliga sinne
Åt sång och skönhet sig gladt,
Som lotusblomma skall spira
Ur palmernas varma natt.

Men den, hvars ande sig frigjort
Från flärdens, från åtråns makt,
Som fågel sig fri skall svinga
Kring himlens och jordens prakt.

Bibliska motiver.

I.

Salomos Predikare.

Allt är förgängligt! — lyda orden,
Som vishet mina sånger lärt;
Allt är fåfänglighet på jorden,
Hur än för hjertat dyrt och kärt:
Det band, som knyts bland trogna vänner,
Si! det är blott fåfänglighet!
Den kärlekskyss, som ljuflig bränner:
Fåfänglighet! Förgänglighet!

En slägt förgås, en annan födes;
Men jorden byter ej gestalt.
Ett lif tar växt, ett lif förödes;
Mång hjertevår förstelnar kallt.
I hafvet störta jordens floder,
Dock varder hafvet aldrig fyldt;
Och solen styr sitt gyllne roder,
På nytt hvar morgon ljusförgyldt.

Hvad hafver menskan af sin möda,
Sin äflan, sitt bekymmer här,
När ibland dem, som blifvit döda,
En dock den andre liker är?
Och måste hon det allt ej lemna
Åt den sig ingen möda gjort,
När dödens förlåt månde remna
Och tung sig öppnar grafvens port?

Jag, Salomo, en konung vorden
I Herrans helga Israël,
Att utransaka allt på jorden
Gaf från min ungdom re'n min själ;
Jag sagt till klokheten: »blif när mig!»
Till visheten: »min syster blif!» —
Du högsta klarhet, ljus beskär mig!
Du högsta vishet, svar mig gif!

Och si, mig är förståndets gåfva
Af Herran Zebaot beskärd;
Bland alla, hvilka redan sofva,
Som Salomo var ingen lärd;
Och mycket fick min själ ransaka,
Och mycken konst mitt hjerta vet;
— En hemlighet står dock tillbaka:
Hur allt är blott fåfänglighet!

Ty hvarest mycken vishet bodde,
Der fann jag mycken grämelse:
Den sig bland bröder visast trodde,
Han måste lida mer än de;
Så är ock visdom vedermöda,
Dess glädje — blott fåfänglighet!
Och jordens alla sorger snöda:
Fåfänglighet! Förgänglighet!

* * *

Då sade jag uti mitt hjerta:
Nu väl; — si, jorden är dock skön!
Jag vill förgäta känslans smärta,
Och tankens kamp, och visdoms rön:
Så vill jag lefva glada dagar
I lustbarhet och kräslighet
Och göra hvad mitt kött behagar; —
Men det var ock fåfänglighet!

Ho hafver mer af drufvan njutit
Och varit gladare än jag?
Ho hafver till sitt hjerta slutit
Så tusen skiftande behag?
Bland rosor, hvilka eldigt smekte,
Så skönt förrann min lefnads vår;
Och mina händer ömsom lekte
Bland mörka lockar, gyllne hår.

Dock si! mig vinkar dödens boning!
Der bjuds ej lifvets nektardryck,
Ej nöjets vin, ej glädjens honing,
Ej rosenarmars ljufva tryck:
Der skola hjertats strängar tystna
Och domna på det stilla rum;
Der blekna alla läppar lystna,
Der ligger kärlek kall och stum.

Hvad båtar då, på väg till grafven,
Ett lyckorus, en glädjefest,
Om tung han faller, vandringsstafven,
När nöjets rosor stråla mest! — — —
Jag sad' till löjet: »du äst galet!»
Till glädjen: »du din stund ej vet!
I morgon byts din bild i kvalet; —
Ditt sken är blott fåfänglighet!»

* * *

Hvar skall min själ sin hugnad finna?
Hvar skall min ande söka ro?
Der konstens glada facklor brinna,
Der sång och skönhet fäst sitt bo?
Mitt hjerta ock en flamma tände
För lifvets högsta härlighet; —
Dock snart mitt sinne bittert brände
Dess jemmer och fåfänglighet:

Ty si, der sångens söner vandra,
Der konsten bor i pelarsal,
Der hata de till blods hvarandra,
Och der är falskhet och förtal;
Der vill enhvar den främste vara,
Som något litet kan och vet;
Der lägger afund mången snara —
Der är ock allt fåfänglighet!

* * *

Då vände sig min blick och sporde
Hvad rättvist vore och hvad godt;
Der fann jag domare, som gjorde
Af rätt och sanning lögn och brott;
Och si, der såg jag deras tårar,
Som orätt lida få på jord,
Ty vrånghet öfva maktens dårar,
Men rättvis man är sällan spord.

Då prisade jag säll och salig
Den menska, hvilken, redan död,
Ej ser den jemmer, som otalig
Oss trycker här som kval och nöd;
Ty detta lifvets vedermöda
Ej längre henne ängslan ger,
Och hatet mins ej mer de döda,
Och afund lastar dem ej mer.

Nu är jag mätt på lifvets kvida,
På lust och jemmer, — fröjd och kif;
Mitt trötta hjerta vill förbida
Ett rikare, ett bättre lif.
Min lefnads mål jag ändtligt fattar,
Dess dunkla mening finner jag:
Och dödens dag jag högre skattar
Än födelsens och lifvets dag.

Här finns ej mål för själens längtan,
Här finner hjertat ej sitt hem;
Vårt väsens hopp, vår andes trängtan,
Ej här, ej här vi söke dem!
Huld breder sig der bortom griften
En öppen fadersfamn oss mot;
Högt strålar ofvan tidens skiften
Din boning, Herre Zebaot!

II.

Salomos Höga Visa.

Om natten i min dröm jag sökte
Den, som mitt hjerta håller kär;
Mitt bittra kval sig jemt förökte:
Han fanns ej här, ej heller der!
Han fanns ej hvarest solen blänker
På örtagårdens blomsterprakt,
Ej hvarest månen silfver stänker
I ödemarkens sorgsna schakt!

»Ho är då denne vän för alla,
Den så du letar öfverallt?
Oss säg hur vi må honom kalla,
Oss tälj hans anlet, hans gestalt!»
Min vän är skönast ibland männer,
Min vän är hvit och rosenröd;
Bland andra honom lätt man känner
På ögats glans, på lockens glöd.

Hans namn? Det susar genom lunden,
När solen fram på fästet går,
Det blommar högt vid middagsstunden
I morgonlandens rosenvår.
Och hans är himlen, hans är jorden,
Hans himmelens och jordens prakt,
En herre öfver allting vorden,
Han ensam öfver allt har makt.

Sen icke till att jag så ringa
Är klädd i denna mörka drägt;
Han skall en purpurmantel bringa,
Med den min torftighet blir täckt:
En perlesmyckad drottningkrona,
En skön och dyrbar bröllopsskrud,
Min bittra smälek att försona,
Han skänka vill en dag sin brud.

Sen icke till mitt anlets svärta,
I döttrar af Jerusalem!
Röd rinner bloden i mitt hjerta,
Och hvit och skär är hvarje lem!
Men stormen har min fägring härjat,
Och solen har min hy förbränt –
Och lidelsernas samum färgat
I falnad glöd den eld mig tändt.

* * *

»Hur härlig är din gång i skorna,
Min syster du, — min kära brud!
Du jordevuxna, himlaborna, —
Hur hvit och skär din nya skrud!
Fastän de dig »*den mörka*» kalla,
Fastän din drägt bär fläck vid fläck;
Du är dock fagrast ibland alla:
Ja, du är svart — men likväl täck.

O, du är smidig som en vidja,
Ditt öga är en skön safir;
En blomstergördel är din midja
Inunder barmens rosenskir;
Af honing dina läppar flöda,
Din kyss berusar som ett vin,
Ett eldigt vin, hvars drufvor glöda
Mot kindens purprade karmin.

Hur säll, hur kär den dagen randas,
Då prydd du står i bröllopsskrud,
Då kärlek mer med kval ej blandas,
Då jag får föra hem min brud!
Till dess bland jordens kamp och kvida
Du vandre from en liten tid; —
Var trofast och i hoppet bida
Förlossningen ur kval och strid!»

Hur ljuf, hur täck är du att famna,
Mitt ögas ljus, mitt hjertas frid!
Hur sällt, hur kärt hos dig att hamna
Från ödemarkens kamp och strid!
Se, mina späda fötter blödde,
Af törnen stungna på min stig;
Af solens brand min panna glödde,
När ångestkvald jag sökte dig!

Men du är här! Kom, låt oss gånga
Ut i vår kärleks örtagård,
Att andas våra rosors ånga
Och skänka våra drufvor vård
Och se om fikonträdet sparat
En ädel frukt åt oss igen....
Min kärleks lustgård dig förvarat
Båd nytt och gammalt — o, min vän!

* * *

»Fly! Redan dagens röda skifva
Ur österns port ses härlig gry!
Ej nattens skuggor skygd mer gifva
Åt oleanderdunklet; fly!
I skir och purpurkantad slöja
Re'n solen bräcker nattlig sky...
Hur saligt än en stund att dröja
I kärleks famn! Men fly, men fly!

Ja, fly, min vän! Fly upp på bergen,
Som hinden, snabb vid farans hot!
När sommarskyn tar purpurfärgen,
Då bida mig vid bergets fot:
När Eschols drufvor mogna blänka
Och Sarons lilja blommor bär,
Då vill jag dig min kärlek skänka,
Som drufvan varm, som liljan skär.

III.

Paulus.

En man, den ringaste på jorden,
(Men störst bland syndare på jord)
Till tredje himlen lyftad vorden,
Der hört osägeliga ord;
Om höljd i denna stoftets hydda,
Om *utom* kroppens bräcklighet,
Han lifvets gåtor skådat tydda:
Min Gud allena känner det.

Men om jag ville mig berömma
Af himlens underfulla råd,
Mitt eget pris mig mände döma;
Så vill jag prisa blott Guds nåd.
Blott detta är min högsta ära,
Blott detta min berömmelse:
Att Jesu Kristi smälek bära,
Den minste bland hans tjenare.

Dock, att af ljuset, som du tände,
Ej Paulus må förhäfva sig,
En påle i mitt kött du sände
Att dageligen ängsla mig;
För hvilken plåga, fri att vara,
Jag suckar städs till himlens råd;
Dock Herren, Herren höres svara:
»Låt blott dig nöja åt min nåd.»

Jag känner, arme, hvad som hämmar
Min kraft och gifver plåga stor:
En annan lag i mina lemmar
Än den uti mitt hjerta bor.
Jag arma menska! Ho skall skilja
Min själ från denna syndens kropp?
Jag till Guds lag har håg och vilja,
Men fyller blott min egen opp!

Vid dig, vid dig jag hoppet fäster,
Dig ensam tar jag tillflykt till;
Så långt, som öster är från vester,
Min synd från mig du skilja vill.
Om som en purpurfärg hon vore,
Hon varder likväl för din skull
Ett strömoln, det för vinden fore,
En liljefärg, en snöhvit ull.

Din fana, Nazarén, jag svurit,
Ditt kors jag äfven villigt tar;
Du mig på dina böner burit,
När Paulus än en Saulus var;
Din ljungeldsstråle mig uppväckte
Ur natt, som väfd af villor var,
Att jag bland detta fallna slägte
Din lag må göra uppenbar.

Dock, jag är svag. Likt flammor brinner
Det vilda sinnets öfvermod,
Och än i mina ådror rinner
Det sjudande, det röda blod;
Mig locka lifvets falska kärlek,
Den sköna jordens paradis,
Och drufvosaft, och kvinnokärlek,
Och lyckogunst, och menskopris!

Hvad båta mig väl fasta, späkning,
Hvad att min kropp med gissel slå,
Om du vill göra upp min räkning,
Om du med mig till doms vill gå!
Ho är den man, den ej förvunnen
Till alla synders mängd du ser,
Ho varder ren för dig befunnen,
Du som till hjertat skådar ner!

Jag tryggar mig mot synd och fara
Vid makten af ditt löftesord,
Jag är den minste bland din skara,
Förty jag har förföljt din hjord:
Jag är ej värdig din att nämnas,
Jag är ej värd apostlanamn; —
Dock, aldrig af dig utelemnas
Det barn, som faller dig i famn.

IV.

Den utvalda skaran.

(Joh. Uppb. 14).

På Sions berg der ser jag stånda
Guds Lamm i härlig brudgumsskrud;
Med honom, löst ur lifvets vånda,
En snöhvit skara står för Gud;
Ett heligt namn åt dem är gifvet,
Det ingen uppå jorden bär; —
På deras panna ser jag skrifvet:
»Guds beläte bevaradt är».

De äro jungfrur: deras hjertan
Af stoftet aldrig smittats än,
De vandrat genom jordesmärtan
Vid handen af en himmelsk vän;
För dem är vordet uppenbaradt
Guds högsta råd om menskors slägt:
Sin krona hafva de bevarat,
Sin oskulds helga eld ej släckt.

De äro jungfrur. Se, de följa
Allenast Lammet, hvart det går;
Med jordisk lust och åtrå hölja
De aldrig sina lefnadsspår;
En jordisk kärlek dem ej dårat
Med fröjd, som hastigt flyr sin kos,
Och deras fot sig aldrig sårat
Mot törnet, doldt i syndens ros.

De äro jungfrur. Deras sinnen
Bevarats fria från hvar fläck,
Och rena äro deras minnen
Och deras uppsyn ljuf och täck; —
Den skaran är en förstling vorden,
Den Gud åt Lammet skänka vill.
De äro köpta utaf jorden,
De hörde aldrig henne till.

Och jordens tid är nu förgången,
Och lifvets många villor flytt; —
De sjunga nu den nya sången,
Den ingen menskotunga tydt;
Den sången, som likt silfvervågor,
Likt harpotoner brusar klar:
På jordens alla smärtefrågor
Ett himlajublets återsvar.

V.

Det nya Jerusalem.

(Enl. Joh. Uppb.)

På gyllen morgonsky jag skådat
Sig sänka ned mot nattlig jord
Det sälla land, oss förebådadt
Af profetians helga ord;
Jag såg af hus den långa raden,
De trognas evigt sälla hem,
Jag såg den nya, helga staden,
Guds salighets Jerusalem!

Och jag, Johannes, såg från höjden
Den staden till oss komma ner,
Den oförvanskeliga fröjden,
Som Gud af nåd de sina ger;
Den gamla jorden var förgången,
Och hafvet, — hafvet fanns ej mer;
Dess stolta kraft, i tiden fången,
I evigheten störtats ner.

Tolf portar — som profeter lära, —
I hällegrunden sprängda in,
Der namn af Jakobs söner bära,
Från Ruben allt till Benjamin;
Hvar port en perla många vara
Bland ädelstenar utan brist:
Topaser och smaragder klara,
En jaspis och en ametist.

Der voro onyx och rubiner,
Beryll, demanter och safir;
En krysolit, som härlig skiner,
Fördunklad af en sardis blir;
Af hvita perlor, rena, klara,
Är gyllne muren smyckad full,
Af jaspis stadens grund skall vara,
Med gator af det klara gull.

Den staden ingen sol behöfver,
Ty Herren och hans klarhets ljus
Skall städse skina derutöfver
Och varda lampan i hvart hus.
Hvart öga här i mörker fånget
Skall der få skåda himmelskt klart:
Ty si! det gamla är förgånget;
Det nya varder uppenbart.

Och jordens ädla, jordens visa
Der skola föra in sitt ljus
Och saliga den Herren prisa,
Som facklor tändt i jordens grus;
Och hedningarnas frälsta skara
Och konungars och hjeltars hof
För gyllne tronen skola vara
Och sjunga segerfurstens lof.

Der skola torkas alla tårar,
Och ingen värk skall vara mer,
Det törne, vandrarn städse sårar
I jordens dal, man der ej ser;
Der skall ej frost och natt betunga,
Der skola mer ej täljas år;
En evig ungdom der skall sjunga
Naturens evigt unga vår.

Vid lifvets elf, med svala flöden,
Der fridens palmer blicka ned,
Der evigt sänktes kvalen, döden,
Står kunskapens och lifvets träd;
Dess helga frukt, i frihet njuten,
Förbannad mer ej! — vinkar gladt,
Ty syndens makt är nederbruten
Och helighetens välde satt. —

Hur är du oss dock än så fjerran,
Du himmelska Jerusalem!
Du trygga borg, dit sjelfver Herran
Ledsagar sina trogna hem!
När skole vi din klarhet skåda,
Ho gifver löfte väl, att jag
Med dessa mina ögon båda
Skall se ditt helga ljus en dag?

Det säger han, som ofvan tingen
Med mäktig stämma varder hörd,
Och himlars rymd och jorderingen
De bära härtill vittnesbörd:
»*Jag kommer snart!*» — Ack I, som liden
Af synd och sorg på kvalens jord!
Med tålamod hans ankomst biden,
Och trösten eder af hans ord!

Diktens fjäril.

(Saga).

Den sköna, ljusa sommarn var nu till ända. Alla dess fagra blommor voro vissnade, alla gröna ängar gulnade, och fåglar och fjärilar gingo att söka sig vinterkvarter. Flyttfåglarna drogo mot söder, för att fira sommaren om på nytt i lyckligare nejders solljus, och stämde nu upp sin afskedssång — om sommarn i norden, dess korthet och skönhet, samt om söderns ständigt knoppande vårar.

Diktens fjäril ensam hade ej lust att lägga sig i dvala. Han fladdrade ännu omkring bland nakna buskar och vissnade blomsterstänglar och hoppades att sommaren snart skulle återvända och sångfåglarna ånyo begynna höja sina jublande driller. Men så kom hösten, eu mulen, kall och ödslig höst. Stormen tjöt genom löflösa lundar och dref de gulnade bladen i hvirflande dans genom parker och trädgårdar. Då kände sig den stackars fjäriln så ensam derute och

han beslöt se sig om efter någon lämplig tillflyktsort, — tills sommarn åter skulle komma.

Och så flög han åstad, — flög ut genom trädgårdsporten, genom parken och hagen och ut öfver insjön, flög vidare öfver ängar, åkrar och gärden. Slutligen stannade han vid en liten stuga, som låg der så vänlig och inbjudande i skogsbrynet. Der satt en gammal gumma vid sin spinnrock. Ett fönster stod öppet, och der flög fjäriln in.

— Nej se, en sådan vacker rosenröd fjäril! utbrast den gamla gumman helt förtjust. En dylik har jag då aldrig sett förr! Men hvad du ser frusen ut, din lilla stackare! Det har visst blåst kallt derute. Sätt dig nu framför spiseln och värm dig ett grand! Och sedan skall du stanna kvar här hos mig i varma stugan, så länge det är kallt; du är ensam liksom jag; vi skola hålla hvarandra sällskap!

Och diktens fjäril stannade vintern öfver i stugan. Der var varmt och godt, fast stormen hven derute och snön yrde kring knutarna. I spiseln brann en präktig brasa och i fönstret stodo tvenne blomkrukor; i den ena växte en myrten, i den andra en blooddroppe: detta var nu allt, som skulle ersätta honom naturen. Men diktens fjäril var lätt att tillfredsställa: han värmde sig framför elden i spiseln och inbillade sig att det var solen, han flög fram och tillbaka mel-

lan de båda blomkrukorna och föreställde sig, att de voro en yppig, doftande lustgård med fagra blommor och glödande frukter.

Men det töfvade icke länge, innan den gamla gumman började märka någonting besynnerligt. Hela den gamla grå stugan var likasom förvandlad. Den var högre och ljusare än förr, och taket och väggarna lyste så hvita och fina, när solen sken in genom fönstret. Alla föremål i stugan syntes likasom förskönade och belysta af ett rosenskimmer; — det såg nästan ut som ett återsken från fjärilns rosenröda vinge. Och sjelf kände sig den gamla gumman likasom föryngrad och började tycka, att lifvet dock på långt när ej var så ödsligt och öfvergifvet, som hon hittills trott. Hon kunde ej nog förundra sig öfver förändringen och visste inte als att den kom sig derutaf, att hon under sitt torftiga tak hyste diktens rosenröda fjäril.

Så förgick vintern.

Men när vårens första sol kastade sina strålar genom rutan, begynte fjäriln längta dit ut — till solsken, blommor och fågelsång. Då öppnade gumman fönstret och släppte honom ut.

Men i samma ögonblick märkte hon, att den gamla grå stugan blef sig lik igen, sådan den fordom varit, innan diktens fjäril kommit dit som gäst. Taket och väggarna voro lika sotiga, dammiga och ned-

rökta som förr, och det der rosenskimret hade helt och hållet försvunnit. Och fast solen sken så vänligt och himlen var så blid och blå, tyckte hon att hennes stackars lilla stuga var mer grå och förfallen än förr och att lifvet var mer ensamt och tröstlöst än någonsin. Men hon kunde ej begripa *hvarför*.

Och diktens fjäril flög ut i den nya våren, — till dess sol, dess blommor och fågelsång.

Men våren var ej lik sig mer; det var ej den vår han mindes från fordom, — denna var snarare lik en höst. Solen lyste såsom förr, men blommorna hade ej mer någon doft. Himlen var ren och molnfri, men skogens gröna skrud var ej så frisk som förr, och inga sångare hördes från dess grenar. Det låg något föråldradt, förvissnadt öfver all naturen. På en gren satt en ensam siska och darrade af köld och gömde sitt hufvud under vingen.

— Hvarför sjunger du ej såsom förr? frågade henne fjäriln.

Men siskan skakade på hufvudet.

— Hvad skulle jag sjunga, sade hon sorgset. Mina gamla visor duga ej, ty verlden är ej lik sig mer, och blommorna ha mist sin doft. Min röst är för svag för att höras i stormen, men vänta ett ögonblick, så får du höra de nya sångfåglarna sjunga!

I detsamma spelade stormarnas orkester upp en brusande uvertyr, och strax derpå började de nya sångfåglarna sjunga. Deras sång var ej sol och blommor och vågors sorl, utan storm, strid och vilda böljeslag. De nedtystade vindens sus och vågens sorl, och all naturens röster tego för deras mäktiga stämmor.

Diktens fjäril hörde med undran på. Kallades detta att sjunga? Då voro de gamla visorna bra mycket vackrare. Han sade detta till sin vän siskan.

— Låt stormfåglarna sjunga, svarade siskan. Stormen rensar luften; och när den uppfyllt sitt värf, kommer regnet och uppmjukar marken, och sedan blir det vår och grönska på nytt, och efter den våren kommer en sommar mer härlig än någonsin, då sångfåglarna skola prisa lifvets skönhet i toner af förr ej anad fägring!

Men diktens fjäril tyckte det var så tomt, så ödsligt och vildt derute i naturen, att han trodde sig skola frysa ihjäl. Då påminte han sig den gamla gummans vänliga stuga, hur varmt och godt der var och hur vackert myrten blommade. Och han önskade att han aldrig hade lemnat denna lyckliga fristad. Och så flög han återigen en vacker dag in genom fönstret, som stod öppet.

Och den gamla gumman blef så innerligen glad, när hon fick sin vackra fjäril tillbaka, och åter blef

stugan så ljus och glad och vacker som i forna dagar, och myrten började blomma på nytt, och bloddroppen sköt nya, svällande knoppar. Och nu blef det henne klart hvarför lifvet nyss förut syntes henne så mulet och grått, så länge hon ej såg det i återskenet från fjärilns rosenröda vinge.

Men diktens fjäril sitter ännu i den dag, som är, derinne i den trånga stugan och bidar den stund, då stormen skall hafva utfört sitt värf på jorden, då regnet skall komma och uppmjuka marken, då våren skall grönska på nytt i förr ej skådad fägring, — då det åter skall blifva så varmt, så fridfullt och ljust, att äfven sångens små fåglar våga höja sina späda stämmor och att diktens fjäril ej löper fara att frysa ihjäl.

Rättelse:

Sid. 16 rad 12 står *krokettklot;* bör vara *krocket*klot.

Rättelse:

Sid. 56 rad 13 står *kärlek;* bör vara *härlek.*

Andra häftet „Ur den finska sången“.

Valvoja: „— — Språket är sällsynt vackert och melodiskt; verserna flyta alldeles såsom af sig sjelfva, uti dem finnes ingenting sökt, ingenting tvunget. I huru hög grad den lyriska känslan kommit till sin rätt visar t. ex. följande lilla utdrag ur sången *„Ej en syskonsjäl jag finner“* („Jag vill gå i djupa skogen“ etc.). — Genom en så poetisk tolkning af den finska runosången skall Fågel Blå tvifvelsutan göra den samma älskad äfven i de kretsar, hvaruti den ända hittills varit okänd“.

Uusi Suometar: „— — Öfversättning af folkpoesi till ett främmande språk är öfverhufvud ett mycket svårt värf, svårare än den af konstpoesi. Folkpoesin har vanligen utvecklats i sin egen säregna riktning, den har skapat sig sina egna former, sina egna poetiska prydnader, den har sina egna liknelser och bilder, ofta äro alla dessa sådana, att de ej påträffas i någon annan art poesi. Öfversättarens arbete är derför naturligtvis mycket svårt Om han vill noggrant återgifva hvarje runans strof, förlorar dikten lätt sitt behag. Vill han åter bevara runans poetiska fägring, är han ofta nödsakad att öfversätta i någon mån fritt.

I föreliggande arbete har öfvers. helt och hållet följt det senare åskådningssättet: hufvudsaken har varit att framställa runosångarens innersta mening.

Dessa svenska runosånger äro lediga, de äro sköna och poetiska. Dem läser man nog gerna, och den med finska språket obekante får genom dessa en föreställning om den finska runopoesin och dess fägring“.

Finland: „— — vackert, ledigt och troget“.

Folkvännen: „— — Äfven dessa öfversättningar röja, likasom det föregående häftet, en poetisk uppfattning samt fint öra för språkets välljud — —.“

Åbo Underrättelser: „— — De fina och älskliga vaggvisorna äro i språkligt afseende små mästerverk, påminnande om Franzéns skära toner. — — Skickligt äro både språket och formen behandlade, versen är lätt flytande och rimmen osökta“.

Idun: „Vi anmälde i fjol första häftet af dessa tolkningar ur Suomis folkliga sång af en författare, som ej bör vara obekant för Iduns publik. Den nu utkomna delen står i intet afseende sin föregångare efter, utan utmärker sig genom samma beaktansvärda förtjenster af ett rent och välljudande versspråk samt smidig trohet mot originalet, så att det naiva behaget hos Kanteletarsångerna och de finska folkvisorna på intet vis lidit genom öfversättningen“.

Sydsvenska Dagbladet Snällposten: „— — förträffliga bitar ur Kanteletar, väl öfversatta“ —.

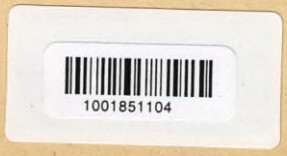
1001851104

Af samma förf. har utkommit:

„Ur den finska sången samt några ryska skalder“.

(G. W. Edlunds förlag, H:fors 1891)

samt

„Ur den finska sången“,

andra häftet.

(Söderström & C:o, H:fors 1892).

Pris 1: 50. — 1 krona.